

Uprawnienia i obowiązki Komitetu Stabilności Finansowej w zakresie nadzoru makroostrożnościowego nad systemem finansowym w Polsce

Powers and responsibilities of the Financial Stability Committee in the scope of macro-prudential supervision over the financial system in Poland

mgr Kinga Kowalczyk

E-mail: kingakowalczyk155@wp.pl; ORCID: 0000-0003-2526-3133

Streszczenie

Komitet Stabilności Finansowej zapewnia ochronę stabilności systemu finansowego w Polsce. W artykule zostały omówione kompetencje Komitetu Stabilności Finansowej w zakresie nadzoru makroostrożnościowego oraz ryzyka systemowego. Ponadto uprawnienia i obowiązki wynikające z jego organizacji i trybu pracy. Autor przedstawił uwagi *de lege lata* oraz postulaty *de lege ferenda*. Temat pracy jest niewątpliwie aktualny i ważny, gdyż systemy finansowe, które są dominującym elementem większości gospodarek, cechują się dużą podatnością na zakłócenia stabilności.

Słowa kluczowe: Komitet Stabilności Finansowej, nadzór makroostrożnościowy, system finansowy

Summary

The Financial Stability Committee ensures protection of the financial system stability in Poland. The article discusses the competences of the Financial Stability Committee in the area of macroprudential supervision and systemic risk. In addition, the rights and obligations arising from its organization and operating mode. The author presented *de lege lata* comments and *de lege ferenda* postulates. The subject of the work is undoubtedly timely and important because the financial systems, which are the dominant element of most economies, are characterized by high susceptibility to disturbances of stability.

Key words: Financial Stability Committee, macroprudential supervision, financial system

JEL: G18

Uwagi wstępne

Komitet Stabilności Finansowej (KSF) jest organem właściwym w zakresie nadzoru makroostrożnościowego w Polsce, co zostało określone w ustawie z 5.08.2015 r. o nadzorze makroostrożnościowym nad systemem finansowym i zarządzaniu kryzysowym w systemie finansowym (u.n.m.), która weszła w życie 1.11.2015 r. Została uchwalona jako efekt wdrożenia zalecenia Europejskiej Rady ds. Ryzyka Systemowego (ERRS) nr ERRS/2011/3 z 22.12.2011 r. w sprawie mandatu makroostrożnościowego organów krajowych. Komitet Stabilności Finansowej jako polski organ makroostrożnościowy współpracuje z ERRS, innymi organami Unii Europejskiej, organami nadzoru makroostrożnościowego z państw członkowskich lub państw trzecich,

a także instytucjami międzynarodowymi (Żukowska, 2017, s. 510). Efektem działalności KSF powinno być wzmocnienie stabilności systemu finansowego i ograniczenie prawdopodobieństwa wystąpienia kryzysu finansowego (Ofiarski, 2017a, s. 741).

Instrumenty makroostrożnościowe są wdrażane przez odpowiednie instytucje sieci bezpieczeństwa finansowego zgodnie z ich kompetencjami. W KSF reprezentowane są cztery główne instytucje sieci bezpieczeństwa finansowego, tj. Narodowy Bank Polski (NBP), Komisja Nadzoru Finansowego (KNF), Ministerstwo Finansów (MF) oraz Bankowy Fundusz Gwarancyjny (BFG) (Narodowy Bank Polski, 2015). M. Iwanicz-Drozdowska definiuje sieć bezpieczeństwa finansowego jako ogół regulacji prawnych oraz samo-regulacji mających na celu zapewnienie stabilności finansowej.

wej oraz ochronę interesów uczestników rynku, a także ogół instytucji odpowiadających za kontrolę przestrzegania tych regulacji i samoregulacji (Iwanicz-Drozdowska, 2008, s. 22). Stabilny system finansowy to taki, który w przypadku wystąpienia zaburzeń na rynku finansowym posiada zdolność do samoczynnego eliminowania zakłóceń stabilności (Żukowska, 2017, s. 501).

Zgodnie z art. 1 u.n.m. nadzór makroostrożnościowy obejmuje identyfikację, ocenę i monitorowanie ryzyka systemowego oraz działania mające na celu ograniczenie tego ryzyka poprzez zastosowanie instrumentów makroostrożnościowych. Jest elementem polityki publicznej, mającej na celu utrzymanie stabilności finansowej, nie koncentrując się na pojedynczych podmiotach czy segmentach rynku finansowego, tak jak nadzór mikroostrożnościowy (Żukowska, 2017, s. 508). Natomiast ryzyko systemowe ustawodawca zdefiniował w art. 4 pkt 15 u.n.m. jako ryzyko zakłócenia w funkcjonowaniu systemu finansowego, które w razie jego materializacji zaburza działanie systemu finansowego i gospodarki narodowej jako całości.

Uprawnienia i obowiązki KSF wynikające z organizacji i trybu pracy

Członkami Komitetu są: Prezes NBP, Minister Finansów, Przewodniczący KNF, Prezes Zarządu BFG. Kolegialny kształt Komitetu jest podyktowany przede wszystkim chęcią włączenia w działania makronadzorcze wszystkich instytucji wchodzących w skład sieci bezpieczeństwa finansowego (Uzasadnienie projektu o nadzorze, s. 6). Należy wskazać, że pracom KSF w zakresie nadzoru makroostrożnościowego przewodniczy Prezes NBP, natomiast w zakresie zarządzania kryzysowego — Minister Finansów. Jest to niecodzienna sytuacja, w której jeden podmiot ma zmienne kierownictwo. Do kompetencji przewodniczącego Komitetu, właściwego w zakresie realizacji jego zadań, należy także zwoływanie posiedzeń KSF. Są one zwoływane z jego własnej inicjatywy albo na wniosek innego członka Komitetu. Należy podkreślić, że przewodniczący KSF kieruje także pracami Komitetu i reprezentuje go na zewnątrz. Osobista obecność członków KSF na posiedzeniu ma umożliwić bezpośrednią wymianę poglądów między nimi i podnieść rangę rozstrzygnięć podejmowanych przez KSF (Toronczak, 2017, s. 86).

Uprawnieniem Komitetu jest niewątpliwie tworzenie grup roboczych. O tym, że jest to uprawnienie, a nie obowiązek, świadczy posłużenie się przez ustawodawcę w art. 10 ust. 1 u.n.m. słowem „może”. W skład grup roboczych wchodzi pracownicy NBP, urzędu obsługującego Ministra Finansów, urzędu KNF oraz BFG. Za zgodą KSF w skład grup roboczych mogą wchodzić także inne osoby posiadające odpowiednią wiedzę lub doświadczenie w zakresie zagadnień objętych zadaniami Komitetu. Komitet Stabilności Finansowej posiada ponadto uprawnienie do określania zadań dla tych grup. Zgodnie z art. 12 u.n.m. KSF w celu re-

alizacji swoich zadań podejmuje uchwały. Odnośnie do zadań z zakresu nadzoru makroostrożnościowego uchwały są podejmowane w głosowaniu jawnym, większością głosów, w obecności co najmniej trzech członków KSF, w tym przewodniczącego Komitetu. Natomiast w zakresie zarządzania kryzysowego podejmowane są w głosowaniu jawnym, jednomyślnie, w obecności wszystkich członków Komitetu. Uprawnieniem KSF jest możliwość podania uchwał do publicznej wiadomości, przez ogłoszenie odpowiednio w Dzienniku Urzędowym NBP czy Dzienniku Urzędowym Ministra Finansów, albo przez zamieszczenie na stronie internetowej odpowiednio NBP czy Ministra Finansów.

Natomiast zgodnie z art. 9 ust. 2 u.n.m. obowiązkiem przewodniczącego KSF jest przedstawienie Sejmowi rocznej informacji o działalności Komitetu w zakresie realizacji zadań dotyczących nadzoru makroostrożnościowego, w terminie do 31 lipca roku następującego po roku, którego dotyczy informacja. Ustawa nie mówi natomiast nic o przyjęciu lub odrzuceniu rocznej informacji przez Sejm. Byłaby to realizacja postulatu ponoszenia odpowiedzialności przed parlamentem krajowym. Jednak trudno mówić o odpowiedzialności, jeśli przedstawienie informacji Sejmowi o praktyce sprawowania nadzoru makroostrożnościowego przez KSF w roku poprzednim nie może pociągnąć jakichkolwiek konsekwencji dla tego podmiotu. Sejm nie może bowiem nawet wyrazić swojej dezaprobaty poprzez odmowę przyjęcia złożonego sprawozdania. Należy również zwrócić uwagę na art. 13 ust. 2 u.n.m., który reguluje istotną kwestię. Mianowicie osoby wykonujące czynności związane z realizacją zadań KSF nie ponoszą odpowiedzialności za szkodę wynikłą z działania lub zaniechania zgodnego z przepisami ustawy, które pozostaje w związku z realizacją zadań Komitetu. Ma to dodatkowo ośmielić KSF do podejmowania niekiedy kontrowersyjnych i mogących budzić opór działań (Toronczak, 2017, s. 87).

Zadania KSF

Obecnie KSF ma dwudzielną formułę funkcjonowania. Jest on odpowiedzialny za sprawowanie nadzoru makroostrożnościowego oraz koordynację działań w ramach zarządzania kryzysowego (Narodowy Bank Polski, 2015). Ustawowym celem nadzoru makroostrożnościowego jest w szczególności wzmocnienie odporności systemu finansowego na wypadek materializacji ryzyka systemowego i wspieranie przez to długookresowego, zrównoważonego wzrostu gospodarczego kraju. Natomiast celem zarządzania kryzysowego jest w szczególności efektywna współpraca członków Komitetu Stabilności Finansowej, w tym koordynacja działań podmiotów reprezentowanych przez tych członków, na rzecz utrzymania lub przywrócenia stabilności systemu finansowego oraz wymiana informacji, opinii i ocen (art. 1 ust. 2 i art. 2 ust. 2 u.n.m.).

Podstawowym zadaniem KSF jest identyfikowanie, ocena i monitorowanie ryzyka systemowego powstającego

w systemie finansowym lub jego otoczeniu. Poprzez kolegialną formułę tego organu stanowi on także platformę zapewniającą właściwy obieg informacji pomiędzy członkami KSF i reprezentowanymi przez nich instytucjami, służącą realizacji jego zadań. Komitet Stabilności Finansowej identyfikuje te instytucje finansowe, których zachowania lub problemy mogą tworzyć ryzyko dla ciągłości działania systemu finansowego jako całości lub jego istotnej części. Drugim kluczowym zadaniem KSF jest inicjowanie działań mających na celu ograniczanie zidentyfikowanych zagrożeń dla stabilności finansowej. W tym celu Komitet może wydać rekomendacje skierowane do konkretnych adresatów bądź przedstawić swoje stanowisko (Narodowy Bank Polski, 2015).

Ustawa określa katalog zadań Komitetu w zakresie nadzoru makroostrożnościowego. Zgodnie z art. 5 u.n.m. KSF: stosuje instrumenty makroostrożnościowe, w tym przedstawia stanowiska oraz wydaje rekomendacje; identyfikuje instytucje finansowe stwarzające istotne ryzyko dla systemu finansowego; współpracuje z ERRS, innymi organami UE, organami nadzoru makroostrożnościowego z państw członkowskich lub państw trzecich, a także instytucjami międzynarodowymi; zapewnia właściwy obieg informacji służących realizacji jego zadań pomiędzy członkami Komitetu. Z powyższego wynika, że zadania KSF można podzielić na trzy grupy. Pierwsza grupa tych zadań służy identyfikowaniu, ocenie i monitorowaniu ryzyka systemowego powstającego w systemie finansowym lub jego otoczeniu. Druga grupa zadań polega na inicjowaniu działań mających na celu ograniczanie zidentyfikowanych zagrożeń dla stabilności finansowej. W tym celu Komitet może wydać rekomendacje skierowane do konkretnych adresatów bądź przedstawić swoje stanowisko. Trzecia grupa zadań polega na zapewnieniu właściwej współpracy w zakresie nadzoru makroostrożnościowego w wymiarze zarówno krajowym, jak i międzynarodowym, a w szczególności europejskim (Komitet Stabilności Finansowej, 2016). Wyraźnie widać, że obecnie KSF nie może koncentrować się jedynie na prewencji i działaniach czysto zachowawczych, ale musi podejmować także działania naprawcze w przypadku naruszenia stanu stabilności finansowej (Torończak, 2017, s. 81).

Natomiast zgodnie z art. 6 u.n.m. do zadań KSF w zakresie zarządzania kryzysowego należy opracowywanie i przyjmowanie procedur współdziałania na wypadek wystąpienia bezpośredniego zagrożenia dla stabilności systemu finansowego; koordynowanie działań członków Komitetu w przypadku bezpośredniego zagrożenia dla stabilności systemu finansowego lub zidentyfikowania instytucji finansowej, której obecna lub prognozowana sytuacja finansowa może stanowić zagrożenie dla dalszego funkcjonowania tej instytucji; zapewnienie właściwego obiegu informacji pomiędzy członkami Komitetu służących realizacji jego zadań. Warto podkreślić, że w obu zakresach zadań KSF ustawa nakazuje „zapewnienie właściwego obiegu informacji pomiędzy członkami Komitetu służących realizacji jego zadań” (art. 5 pkt 4 i art. 6 pkt 3 u.n.m.). Wyliczenie zawarte w art. 5 i 6 u.n.m. jest katalogiem zamkniętym. Świadczy o tym brak

zastosowania przez ustawodawcę sformułowania „w szczególności”. W praktyce obowiązek podejmowania działań nakierowanych na przywracanie stabilności ciąży nie tyle na samym KSF, ile na poszczególnych podmiotach, których przedstawiciele wchodzi w skład KSF (Torończak, 2017, s. 82).

Wydawanie stanowisk, rekomendacji i opinii przez KSF

Komitet Stabilności Finansowej jako organ nadzoru makroostrożnościowego jest wyposażony jedynie w instrumenty o charakterze „miękkiego oddziaływania” (Narodowy Bank Polski, 2015). Komitet ma prawo do pośredniego oddziaływania na sektor finansowy, tj. nie może wydawać aktów regulujących działalność rynku finansowego w Polsce. Wynika to z uwarunkowań prawnych, a w szczególności z przepisów Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej z 2.04.1997 r., która określa katalog instytucji uprawnionych do wydawania aktów normatywnych, wśród których Komitet nie jest wymieniony. W związku z powyższym, zgodnie z art. 5 ust. 1 u.n.m., KSF może przedstawiać stanowiska i wydawać rekomendacje (Komitet Stabilności Finansowej, 2016). Instrumenty te są uregulowane w rozdziale czwartym ustawy o nadzorze makroostrożnościowym nad systemem finansowym i zarządzaniu kryzysowym w systemie finansowym.

Jedną z kompetencji przyznanych KSF w zakresie nadzoru makroostrożnościowego jest wydawanie stanowisk w przypadku identyfikacji źródła ryzyka systemowego w systemie finansowym lub jego otoczeniu. W takiej sytuacji KSF może przedstawić stanowisko zawierające informację o rodzaju tego źródła, zasięgu jego oddziaływania oraz przewidywanych skutkach dla systemu finansowego. Stanowisko może zostać skierowane do właściwych podmiotów, czyli Ministra Finansów, NBP, BFG lub KNF bądź do podmiotów tworzących system finansowy lub jego część, w tym zarządzających produktami lub wykorzystujących infrastruktury rynkowe. Z powyższego wyraźnie wynika, że stanowisko ma zawierać określone informacje, a więc w ogóle nie jest to oświadczenie woli, ale raczej oświadczenie wiedzy. W stanowisku KSF nie rozstrzyga niczego, nie przyznaje ani nie odbiera uprawnień, ani też nie nakłada obowiązków. Komitet jedynie prezentuje określone informacje. Wydanie stanowiska przez KSF w żaden sposób nie zmienia sytuacji prawnej podmiotów, do których zostało skierowane. Stanowisko powinno być wykorzystywane do informowania o źródle ryzyka systemowego i jego potencjalnych konsekwencjach dla systemu finansowego. Niezależnie od tego, przedstawienie stanowiska powinno skłonić jego adresatów do podjęcia aktywności nakierowanej na zapobieżenie dalszemu narastaniu ryzyka systemowego i eliminację ryzyka, które już się zmaterializowało. Adresatem stanowiska mogą być zarówno poszczególne lub wszystkie organy administracji państwowej właściwe w sprawach

funkcjonowania systemu finansowego, jak też uczestnicy systemu finansowego (Torończak, 2017, s. 89). Przedstawienie stanowiska w przypadku zidentyfikowania źródła ryzyka systemowego w systemie finansowym lub jego otoczeniu jest uprawnieniem KSF, a nie jego obowiązkiem. Wynika to z faktu posłużenia się przez ustawodawcę w art. 17 u.n.m. słowem „może”.

Inną z kompetencji KSF w zakresie nadzoru makroostrożnościowego jest wydawanie rekomendacji. Krąg adresatów rekomendacji jest ściśle określony. Mogą nimi być wyłącznie instytucje wchodzące w skład KSF — Minister Finansów, NBP, BFG, KNF — a więc instytucje mające możliwość podjęcia działań nadzorczych i regulacyjnych na rzecz stabilności krajowego systemu finansowego. Z ustawy nie wynika, aby daną rekomendacją KSF obowiązany był adresować jednocześnie do wszystkich właściwych podmiotów. Mogą zatem być kierowane do jednego, kilku lub wszystkich jednocześnie tzw. właściwych podmiotów (Ofiarski, 2017b, s. 9). W treści rekomendacji mają znaleźć się działania, jakie w ocenie KSF jej adresaci powinni podjąć w celu ograniczenia ryzyka systemowego. Katalog działań, jakie mogą zostać zalecone przez KSF, nie jest zamknięty, natomiast jest oczywiste, że rekomendowane działania muszą mieścić się w sferze kompetencji każdego z organów, do których zostanie skierowana rekomendacja (Torończak, 2017, s. 90). Należy podkreślić, że na adresatach rekomendacji ciąży jednak obowiązek odniesienia się do jej treści, w tym poinformowanie KSF o podjętych działaniach służących ograniczeniu ryzyka systemowego lub przekazanie wyjaśnień dotyczących przyczyn niepodjęcia takich działań. Wydając rekomendację, Komitet może wskazać termin, w którym jest niezbędne, w ocenie Komitetu, podjęcie działań służących ograniczeniu ryzyka systemowego przez właściwe podmioty (art. 18 ust. 2 u.n.m.). Zgodnie z art. 18 ust. 4 u.n.m. uprawniono ponadto KSF do podawania do publicznej wiadomości wyżej wymienionych informacji, otrzymanych od właściwych podmiotów, jeżeli nie stanowią one informacji prawnie chronionych.

Warto jeszcze raz zaznaczyć, że rekomendacje nie są prawnie wiążące, jednak ustawa wprowadziła tzw. zasadę „zastosuj się lub wyjaśnij” (Narodowy Bank Polski, 2015). Zarówno rekomendacja, jak i stanowisko nie mogą zostać uznane za decyzje administracyjne ani też za innego rodzaju akt administracyjny, w tym za wewnętrzny akt administracyjny, ponieważ nie posiadają cech aktu administracyjnego. Rekomendacja jest prawną wskazówką, sugestią co do sposobu postępowania (Torończak, 2017, s. 91). Wydawanie rekomendacji jest uprawnieniem Komitetu, a nie obowiązkiem. Także w tym przypadku wyraźnie wynika to z faktu posłużenia się przez ustawodawcę słowem „może” w art. 18 u.n.m.

Przykładem zastosowania rekomendacji KSF jest art. 24 ust. 2 u.n.m., zgodnie z którym minister właściwy do spraw instytucji finansowych ocenia co kwartał wysokość wskaźnika bufora antycyklicznego, biorąc pod uwagę rekomendację KSF. Pozostałe ustawowe delegacje do wydania rozporządzeń odnoszących się do różnych aspektów związanych z buforem antycyklicznym również nakazują Ministrowi Fi-

nansów uwzględnianie odpowiednich rekomendacji KSF (zob. art. 29 ust. 3 pkt 1 i art. 30 ust. 3 pkt 1 u.n.m.). Podobne standardy Minister Finansów powinien stosować przy określaniu w drodze rozporządzenia wskaźnika bufora ryzyka systemowego (zob. art. 50 ust. 9 i art. 53 ust. 3 pkt 1 u.n.m.). Rekomendacje KSF mają charakter ponadsektorowy, a ich adresatami są podmioty tworzące tzw. sieć bezpieczeństwa finansowego — BFG, KNF, NBP, Minister Finansów (Ofiarski, 2017b, s. 8).

Do kompetencji KSF, zgodnie z art. 39 u.n.m., należy także wydawanie na wniosek KNF opinii w zakresie buforów. Odbywa się to w trybie art. 106 ustawy z 14.06.1960 r. — Kodeks postępowania administracyjnego (k.p.a.). Zastosowanie art. 106 k.p.a. skutkuje w szczególności tym, że opinie KSF przyjmują postać postanowienia, które musi zostać wydane w ciągu 2 tygodni od otrzymania stosownego wniosku KNF. Komisja Nadzoru Finansowego nie ma obowiązku uwzględniania w podejmowanych działaniach oceny sytuacji dokonanej przez KSF. Organ nadzoru jest jedynie zobowiązany do wystąpienia o opinię. W doktrynie i orzecznictwie jednoznacznie wskazuje się, że organ zobowiązany do zasięgnięcia opinii nie jest prawnie związany stanowiskiem wyrażonym w opinii. Komitet Stabilności Finansowej posiada własną podmiotowość. Opinia w formie postanowienia jest bowiem wydawana przez sam KSF, a nie przez którąkolwiek z jego składowych (Torończak, 2017, s. 93).

Uwagi końcowe

Reasumując, dbałość o dobrą kondycję systemu finansowego przynosi korzyści nie tylko instytucjom finansowym, ale również zapobiega ewentualnej destabilizacji rynku i wynikającym z tego skutkom dla całego społeczeństwa (Moser, 2018, s. 120). Komitet Stabilności Finansowej został wyposażony w uprawnienia, za pomocą których może oddziaływać na sektor finansowy w sposób pośredni. Wszelkie kompetencje KSF mają charakter tzw. miękkich czy też funkcjonalnych źródeł prawa, są więc niewiążące prawnie, nie są również aktami stosowania prawa, nie można na ich podstawie w szczególności wydawać decyzji względem obywatela lub jednostki (Fedorowicz, 2016, s. 132). Jednak po dokonaniu analizy tematu należy pozytywnie ocenić wynikające z ustawy uprawnienia i obowiązki KSF, które niewątpliwie wpływają na ochronę stabilności systemu finansowego w Polsce.

Można bowiem dostrzec, że rekomendacje KSF są ważnym elementem procesu legislacyjnego, ponieważ ustawodawca, upoważniając Ministra Finansów do wydawania rozporządzeń w oparciu o delegacje sformułowane w przepisach ustawy o nadzorze makroostrożnościowym, dotyczące spraw związanych z określeniem wskaźników bufora antycyklicznego i bufora systemowego, nakazuje ministrowi uwzględnienie rekomendacji KSF przy wydawaniu tych rozporządzeń. Treść rekomendacji KSF może zatem w istotny sposób wpływać na ustalenia przyjmowane w poszczególnych rozporządzeniach Ministra Finan-

sów (Ofiarski, 2017b, s. 9). Ponadto na pozytywną ocenę zasługuje sam fakt uregulowania nadzoru makroostrożnościowego.

Jak wynika z ustawy, katalog zadań KSF jest zamknięty. Warto zadać pytanie, czy ustawodawca nie powinien posłużyć się sformułowaniem „w szczególności”, tak jak przy celach, gdyż w związku z dynamiką rozwoju zdarzeń na rynku finansowym nie da się wykluczyć zasadności podjęcia przez KSF działań niewymienionych wprost w ustawie. Ponadto wracając do obowiązku przedstawiania Sejmowi rocznej informacji o działalności KSF, można dostrzec, że Sejm nie może nawet wyrazić swojej dezaprobaty poprzez odmowę

przyjęcia złożonego sprawozdania. Wydaje się, że przyznanie Sejmowi kompetencji do przyjęcia lub odrzucenia informacji składanej przez przewodniczącego Komitetu, stanowiłoby pełniejszą realizację zalecenia ERRS dotyczące ponoszenia przez organ makroostrożnościowy odpowiedzialności przed parlamentem krajowym. Warto także zauważyć, że ustawa nie odnosi się do częstotliwości posiedzeń KSF. Uregulowanie tej kwestii przez ustawodawcę pozytywnie wpłynęłoby na funkcjonowanie Komitetu, gwarantując ciągłość i regularność jego pracy. Jednocześnie nie wykluczałoby to możliwości częstszego organizowania posiedzeń w razie potrzeby.

Bibliografia

- Fedorowicz, M. (2016). Prawne ujęcie nadzoru makroostrożnościowego w świetle krajowych projektów ustaw o nadzorze makroostrożnościowym nad systemem finansowym w ramach przedsejmowego etapu legislacyjnego. W: A. Jurkowska-Zeidler, M. Olszak (red.), *Prawo rynku finansowego. Doktryna, instytucje, praktyka* (113–136). Warszawa: Wolters Kluwer.
- Iwanicz-Drozdowska, M. (2008). *Bezpieczeństwo rynku usług finansowych. Perspektywa Unii Europejskiej*. Warszawa: Szkoła Główna Handlowa.
- Komitet Stabilności Finansowej. (2016). *Nadzór makroostrożnościowy w Polsce. Ramy instytucjonalno-funkcjonalne*. Warszawa: Komitet Stabilności Finansowej. http://www.nbp.pl/nadzormakroostroznościowy/publikacje/Ramy_inst-funkc.pdf (07.11.2018).
- Moser, K. (2018). Metody zapobiegania kryzysom finansowym. Rozwój nadzoru makroostrożnościowego. *Kontrola Państwowa*, (1), 106–120.
- Narodowy Bank Polski. (2015). *Komitet Stabilności Finansowej — organ nadzoru makroostrożnościowego*. <http://www.nbp.pl/nadzormakroostroznościowy/komitet.aspx> (07.11.2018).
- Ofiarski, Z. (2017a). *Prawo bankowe*. Warszawa: Wolters Kluwer.
- Ofiarski, Z. (2017b). Status prawny i funkcje rekomendacji wydawanych przez Komisję Nadzoru Finansowego i Komitet Stabilności Finansowej. *Przegląd Ustawodawstwa Gospodarczego*, (9), 2–10.
- Torończak, M. (2017). Komitet Stabilności Finansowej po zmianach. *Monitor Prawa Bankowego*, (5), 80–95.
- Żukowska, H. (2017). Komitet Stabilności Finansowej jako instytucja monitorująca zagrożenia stabilności finansowej na poziomie makroekonomicznym. W: M. Zukowski (red.), *Sektor finansów publicznych a rozwój gospodarczy: problemy i dylematy* (503–522). Lublin: Wydawnictwo KUL.

Akty prawne

- Konstytucja Rzeczypospolitej Polskiej z 2.04.1997 r. (Dz. U. nr 78, poz. 483 ze zm.).
- Ustawa z 14.06.1960 r. — Kodeks postępowania administracyjnego (Dz. U. z 2018 r. poz. 2096 ze zm.) — k.p.a.
- Ustawa z 5.08.2015 r. o nadzorze makroostrożnościowym nad systemem finansowym i zarządzaniu kryzysowym w systemie finansowym (Dz. U. z 2019 r. poz. 483) — u.n.m.
- Uzasadnienie projektu ustawy o nadzorze makroostrożnościowym nad systemem finansowym i zarządzaniu kryzysowym w systemie finansowym, Sejm VII kadencji, druk nr 3576 — Uzasadnienie projektu o nadzorze.
- Zalecenia Europejskiej Rady ds. Ryzyka Systemowego nr ERRS/2011/3 z 22.12.2011 r. w sprawie mandatu makroostrożnościowego organów krajowych (Dz. Urz. UE C z 2012 r. 41, s. 1).

Przegląd Ustawodawstwa Gospodarczego

ZNAJDZIESZ

NAS

TU

www.pug.pl

tel. 795 155 583

00-252 Warszawa

ul. Podwale 17